

teret saa tidt — men det kan i Grunden ikke gøres for tidt —, Hørups Ord i Havdrup for 33 Aar siden, i 1894, da man ogsaa havde en saadan Sammenrotning, og hvor han sagde, at selv om han gik ud af Døgnets Politik, skulde hans Haand altid være mod dem, der vilde rotte de store sammen mod de smaa. Han henvendte sig til Arbejdere og Husmænd og Socialdemokrater. Jeg kan gerne sige Socialdemokrater, sagde han, det plejer Modstanderne at sige om Husmændene, for det ligesom bunder bedre. Han sagde: I kan stole paa, Arbejdere, Socialdemokrater, Husmænd, hvad man nu kalder jer, at min Haand skal altid være mod den Politik, jeg kalder den lumpneste af alle, den, som gaar ud paa at rotte de store sammen mod de smaa, for at sætte de riges Fod paa Nakken af dem, der ingenting har, for at trykke dem ned til slet ingenting.

Nu vil maaske den Taler, som følger efter, eller en anden senere hen, sige, at jeg kommer for højt op. Jeg har hørt denne usle og banale Vending saa tidt. Jeg ved ikke, om den efterfølgende Taler vil bruge den. Det er saa nemt, saa nemt. Jeg vilde ikke agte mig selv, hvis jeg ikke fyldtes med Harme over dette Lovforslags Fremsettelse og gav denne Harme saa klart et Udtryk som muligt. Jeg har ikke været for højt oppe. Det er dette Lovforslag og den Regering, som fremsætter det, og den Rigsdag, som eventuelt vedtager det, som er langt nede. (Uro paa Tilhørerpladserne).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige.

Johannes Lou: Jeg skal berolige den ærede sidste Taler med, at jeg skal lade ham beholde sin Harme og Højstemthed for sig selv. Sligt er individuelt, og han skal have Lov til at udtale sig, som han gør; vi her i Salen kender ham jo.

Venstre har jeg ved anden Lejlighed bebrejdet, at det oprettede en saa taabelig Institution som et Sundhedsministerium, selv om det havde en saa guddommelig Begrundelse derfor som den, at en saadan Institution havde man i England. Jeg skal derfor ved anden Lejlighed fra denne Talerstol komme ind paa et Angreb paa denne Institution, til hvilken halvt ideelt prægede Personer, der ikke har Spor af økonomisk Sans, gentagne Gange har rejst det ene Krav efter det andet. Det vilde falde lidet harmonisk ved denne Lejlighed at komme ind paa et saadant Angreb, idet jeg om de tre af de Lovforslag, den højtærede Minister

har forelagt — om det fjerde skal jeg ikke udtale mig —, straks vil sige, at det konservative Folkeparti er ganske indforstaaet med Regeringen i, at de i Lovforslagene propo- nerede Beparelser bør opnaas og kan opnaas uden Skade for Lovenes Godhed. Vi kan gaa videre og sige, at hvad langt de fleste Enkeltheder i Lovforslaget angaar, er vi enige med Ministeriet om Rigtigheden af at gaa den Vej, ad hvilken Ministeriet her er gaaet. Kun et enkelt Punkt med Hensyn til Invalideforsikringsloven sætter vi et Men ved. Der er kun et enkelt Spørgsmaal, en Vanskelighed, som maa overvindes, og som jeg mener maa overvindes paa en noget grundigere Maade end den, som den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale var inde paa.

Vi er altsaa med Hensyn til selve Lovforslagene ganske enige med det højtærede Ministerium. Overfor de to Love, Invalideforsikringsloven og Sygekasseloven, er vor Sympati af meget forskellig Art. Vi betragter Invalideforsikringsloven som en syg Lov, en Lov, der ikke har opfyldt de Forventninger, vi stillede til den, den Gang vi i 1921 var med til at gaa ind for den, hvorimod Sygekasseloven for os staar som den smukkeste Blomst indenfor hele den sociale Lovgivning, en Rose, som vi vil gaa med til at beskære, men beskære med samme Omhu, som Gartneren beskærer den smukkeste Rose i sin Plantning. Thi med Hensyn til disse to Lovforslag er der jo slet ikke Tale om Nedskæring; her er netop kun Tale om Beskæring, Beskæring af de Vildskud, som har udviklet sig i den sociale Lovgivning, Vildskud, som vi alle, den Gang Pengerigeligheden enten formelt eller reelt var over Landet, villigt er gaaet med til. Invalideforsikringsloven blev bygget op paa et Tidspunkt, da Statens Indtægter var mellem 500 og 600 Mill. Kr. Nu staar vi med en Indtægt af over 200 Mill. Kr. mindre. Jeg kalder det derfor ansvarslos Tale paa den nuværende Tid at forlange samme Statsudgifter, som da vi havde de mange Penge. Foruden denne økonomiske Side af Sagen skal jeg atter understrege, at det Formaal, der sigtedes til ved Loven, at hjælpe Invaliderne, ikke er blevet opfyldt. Derfor skulde vi fra vor Side ikke have det mindste imod — og det kan maaske som Følge af det juridiske Grundlag, paa hvilket denne Lov hviler, blive nødvendigt — helt at gaa bort fra denne Lov, og vi skulde med Glæde hilse en saadan Fjernelse af Loven, saaledes at de Frugter, som 6 Aars Erfaring har høstet paa denne Lov, kunde blive udnyttet ved